

Arrest

**nr. 58 570 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart het rijk te zijn binnengekomen op 1 juli 2002.

1.2. Op 4 juli 2002 dient verzoeker een asielaanvraag in, die op 22 augustus 2002 wordt geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 8 september 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 23 november 2007 onontvankelijk verklaard en aan verzoeker wordt een bevel om het

grondgebied te verlaten gegeven. Beide beslissingen worden verzoeker op 9 januari 2008 ter kennis gebracht.

1.4. Op 28 maart 2008 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 26 januari 2009 onontvankelijk verklaard en aan verzoeker wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Deze beslissingen worden verzoeker op 4 februari 2009 ter kennis gebracht.

1.5. Op 10 maart 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en op 12 november 2009 vult hij deze aanvraag aan.

1.6. De aanvraag van 10 maart 2009 wordt op 31 december 2009 onontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van een identiteitsdocument en wordt verzoeker ter kennis gebracht op 27 januari 2010.

1.7. Op 8 maart 2010 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 17 december 2010 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd echter ingediend op 08.03.2010, dus niet tijdens hogervernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, verschillende lessen Nederlands heeft gevolgd en bijgevolg Nederlands spreekt, een sociaal netwerk heeft kunnen uitbouwen, getuigenverklaringen voorlegt, een bachelordiploma heeft, lid is van een cricketclub en werkbereid is, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij, in geval van twijfel, gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie werd echter opgericht in het kader van de instructie van 19.07.2009. Zoals hierboven reeds vermeld, kan betrokkene geen beroep doen op de instructie, daar hij niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen. Bijgevolg heeft betrokkene geen recht gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Betrokkene haalt aan dat het bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene haalt echter geen reden aan, noch legt hij een bewijs voor dat deze bewering ondersteunt. Daar het echter aan de betrokkene is een begin van bewijs te leveren, kan deze bewering niet als buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 04.07.2002 diende betrokkene een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 22.08.2002 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’. De beslissing werd de betrokkene ter kennis gebracht op 26.08.2002. Op 14.10.2002 werd een beroep

ingediend bij de Raad van State. Dit beroep werd op 09.06.2005 afgesloten. Op 23.11.2007 vaardigde de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten uit. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat hij niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen waarbinnen een regularisatieaanvraag op basis van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 moet ingediend zijn, voldoet, met name dat de aanvraag of aanvulling van een eerdere aanvraag moet gedaan zijn tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Verzoeker stelt dat hij nochtans bij elk van zijn aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een kopie van zijn paspoort heeft overgemaakt, wat volgens hem blijkt uit de aangetekende zendingen. In de beslissing van 31 december 2009 werd daarom volgens verzoeker onterecht geoordeeld dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 maart 2009, aangevuld met stukken bij aangetekende zending van 9 november 2009, niet vergezeld ging van een paspoort. Verzoeker stelt dan ook dat er onbetwistbaar een vergissing is begaan bij de verwerking van de aanvraag van 10 maart 2009, waarbij blijkbaar de aanvulling bij aangetekende zending verloren is gegaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker heeft daarom op 8 maart 2010 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend, om de begane fout te kunnen rechtzetten. Verzoeker merkt op dat de begane fout niet is rechtgezet. Hij stelt dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens waardoor hij een kans op regularisatie mist. Hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld doordat zij haar fout niet heeft opgemerkt of niet heeft rechtgezet.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. In verband met de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de criteria van punt 2.8 enkel van toepassing zijn op aanvragen ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Immers blijkt uit het vademecum *“Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet”*:

“D. Duurzame lokale verankering – ononderbroken verblijf van 5 jaar (punt 2.8.A. van de instructie)

{..}

Dit criterium wordt alleen in aanmerking genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen (u hebt DRIE MAANDEN vanaf 15-09-2009 om uw aanvraag in te dienen of te actualiseren)."

Aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf waarover de bestreden beslissing oordeelt, dateert van 8 maart 2010 en alleszins van na de voormelde periode is, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht geoordeeld: *"Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatie-aanvraag op basis van punt 2.8A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd echter ingediend op 08.03.2010, dus niet tijdens hogervernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009."*

2.4. Verzoeker stelt dat zijn aanvraag van 10 maart 2009, aangevuld op 9 november 2009, ten onrechte als onontvankelijk werd afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een paspoort en dat deze fout niet is rechtgezet met de bestreden beslissing. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker nagelaten heeft beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de beslissing van 31 december 2009 definitief en uitvoerbaar is geworden, gelet op de kennisgeving ervan aan verzoeker op 27 januari 2010. Nu de beslissing van 31 december 2009 niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep kan verzoeker geen argumenten ontwikkelen tegen de inhoud van deze beslissing. Immers zijn middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte niet ontvankelijk.

Waar verzoeker stelt dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn doordat uit de bestreden beslissing blijkt dat de begane fout niet is rechtgezet, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu blijkt uit lezing van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag van 8 maart 2010 en de bestreden beslissing, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de door verzoeker aangevoerde elementen aan een grondig onderzoek heeft onderworpen waarbij omstandig gemotiveerd werd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten dat verzoeker zijn aanvraag in België indient. Waar verzoeker hamert op de begane fout bij een voorgaande beslissing van 31 december 2009 wijst de Raad er nogmaals op dat het aan verzoeker toekwam om zijn beroepsmogelijkheden hiertegen te benutten, hetgeen verzoeker evenwel nagelaten heeft te doen. Verzoekers kritiek dat de gemachtigde de begane fout in de beslissing van 31 december 2009 had moeten rechtzetten in de bestreden beslissing kan niet worden aangenomen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de aanvraag van 8 maart 2010 is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Daarbij wijst de Raad erop dat de aanvraag niet onontvankelijk werd verklaard om reden dat geen identiteitsdocument werd voorgelegd, maar wel om reden dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER